

XVII.

Agendák.

1. Kereszteléskor.

Dávid király lelki örömmel nyilatkozik azokról, kik magukat egész életükre elszánták, elszentelték Istennek szolgálni; őket az anyaszentegyház legkedvesebb szellemi növényeinek nevezi, im e szavaiban: Az ur házának plántái a mi Istenünknek pitvariban virágoznak.¹⁾ A mit ő e szavakban értett az ó testamentomi Lévi-nemzetség papnövendékein, ugyanezt akarom én érteni a Jézus új testamentomi lelki társulatán.

Hogy Jézus lelki társulatának tagjaivá ünnepélyesen felavatassunk, ez ma nálunk keresztényeknél rendszeren egy külső szertartás: a kereszttség által történik meg, s nem is hihetjük, hogy az isteni feladatok erkölcsi pályáját elég sikerrel lehessen e nélkül megfutni; mert az erkölcsi kedves szelidség, és lelki jóra-képesség alapelvei a Jézus idvezítő tanában vannak letéve.

Nem azt mondom tehát, hogy a Jézus nevére megkereszteltetni magában elégséges volna. Ez annyit tenne, mint valakit egy szép birtok tulajdonosának nevezni a nélkül, hogy azt mivelné, s annak hasznát venné. Péter apostol is érvénytelennek nevezi azt a kereszttséget, melylyel csak a test szenyjei mosatnak el; azon szellemi feladatok teljesítése pedig, melyek által a Krisztus tudományába és erkölcsi életrendszerébe bévezettetünk, elhanyagoltatik.

S im, honnan merül fel a keresztényi szellemben nevelés szükségessége! Sirák azt követeli, hogy az ur hivei úgy nevedjenek, mint a folyók melletti rózsák.²⁾ Így kell neveltetni a Jézus nevére megkeresztelt keresztény csemetéknek is; kiknek lelki szép fejlődését úgy segíli a Jézus tudományának élővize, mint a folyók hűs nyirka a mellettök tenyésző rózsák gyönyörű virulását.

1) Zsolt. 92, 14. — 2) Syr. 39, 18.

Vezessétek azért Jézushoz kisdedeiteket, nem csak a kereszt-ség külső műtételével, hanem a lelki élet magvainak azután szivökbé beoltásával. A név magára semmit ér, a czim csak üres hang: a valóság teszi és jellemzi az embert. Virágzás nélkül nincs gyümölcs; már pedig mindenben fáradaimaink gyümölcésére ohajtozunk. Ha tehát édesen és hasznosan gyümölcösözvé akarjátok tenni kisdedeitek életét számunkra és számatokra, de egyszersmind minden isteni és emberi érdekek számára is: indítsátok azt előbb kedves virágzásra a Jézus szelleme szerinti nevelésben. Tegyétek ezt, hogy ne veszítsetek el őket; ha testileg nyertétek őket, nyerjétek meg lelkileg is, hogy képződjenek istenes virágzásban a jövő gyümölcösözés idves reményével, hogy így, és csak így, lelketek örvendhessen benne! —

Meg vagyok győződve, hogy ezen kisdedet is, jó érzelmű keresztény szülők! ily szellemi idves nézettel ohajtjátok beavatni a Krisztus lobogója alá; miben is hogy szivetek helyes reménye valósuljon, kérjük az egek urát imánkban:

Élet Ura, hatalmas Teremtőnk! Te parancsolod, hogy legyen világosság, és leszen világosság; kihozván az embert a nem létel setétségéből a létel valóságára, felnyitod szemeit a soha nem látott szép világosság megpillantására és élvezésére. S azonnal, még öntudatlanul is, annyira megszeretjük az életet, hogy folyvást félünk meghalni.

És te, mennyei Atyánk, ki e testi életvággyal minket felruháztál, szent fiad beszéde és tudománya által szivünkben egy lelki életvagyat is kivántál felébreszteni, s fentartani, hogy midőn testi életvagyunk a bölcsőtől csak a sirig terjedhet, lelki életvagyunkat az örökkévalóságra kiterjeszthessük.

Midőn azért e kisdédnek a testi lét világát megadtad, ezsdünk érette: örködjél felette, hogy a lelki élet világára is eljusson. Tartsd meg őt az övéinek, kik őt, mint az értelmes művész a gyémántot, lélekben kimivelve és értékesítve adhassák vissza neked. Adj neki szükségéi szerint az ég harmatjából, és a föld zsirjából, melylyeket ő szent neved dicsérete, s idve előmozdítása eszközéül használhasson. Tegyed kedvessé őt szelid erkölcsével az emberek előtt; hasznossá a vallás és haza oltárai körül. Hogy mind a földnek, mind valaha az égnek kedves polgára lehessen, — Ámen.

Kiss Mihály,

S. miklósvárköri esperest, árkosi pap.

2. UrvacSORA osztáskor.

Egybegyültünk mi keresztény atyafiak a szent asztal köré, hogy Krisztus urunk vendégségében részt vegyünk. Mélyen érezve, hogy az emberek, közös testvéreink, irányában oly gyakran szűk-koblúek vagyunk, ki akarjuk itt mintegy szélesíteni szívünket a szent emlékezések melengető sugarainál, élénkebben akarjuk itt lelkünk elé idézni ama fenséges életképet, a melynek legfőbb jellemvonása a szeretet vala, a legönzettelenebb szeretet, melyről őnmaga mondá: Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátjáért. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, mint én szeretlek titeket. ¹⁾ A kegyeletes visszaemlékezés fényében ott látjuk őt, a szeretet áldozó főpapját, egy szűk hajlék asztala körül, legmeghittebb barátai, tanítványai kisdéd körében, a mint a páskát nemzete szokásához hiven ünnepli, s ennek végeztével, mint a bizonyos halál veszélyével szembe menendő, a teste megtöretését s vére kiontatását ábrázoló kenyér és bornak kiosztása által a szeretet szent vacsoráját megalapítja. A barátaival utolsó összejövetelét tartó hű barát jegyeket kíván átadni nekik a válás pillanatában — az ő szeretetének, a magát odaadó, feláldozó szeretetnek emlékéért kívánja a jegyek által megörökíteni a gyülekezetben, az egész emberiséget egykor magába ölelendő lelki országban. S mily nagy jelentőségű kedves képeket, — az élet és öröm jelképeit választá e czélból édes Idvezitőnk! és méltán: mert élet és öröm, a legnemesb értelem-ben az, a mi szent vallásából árad ki az emberiségre, s önnön magasztos személyisége, e példányszerű jellemkép, a forrás, melynek mélyéből buzog ki az erkölcsi és szellemi javak fogyhatlan teljessége.

Az Ur Jézus nem maradhatta e földön látható fejedelmünknek a mennyei Atya bölcs tanácsa szerint. Azonban célja volt neki a hiveivel való szoros egyességet fentartani — barátja, táplálója kívánt maradni országa tagjainak, élet és öröm osztogatója, mint a szőlőtő a szőlőveszszőre nézve, mely nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkében marad. ²⁾

De nem csak szent tudománya és parancsolatai által akar ő

1) Ján. 15. — 2) Ján. 15; 4.